

## Madlén - Novák, Petr

Pátek právě byl,  
já se probudil,  
řeku z břehů hnál proud kolem oken.  
Snídám ve spěchu  
pro svou útěchu,  
cestu hledám sem k nám, jsem sám.

Sedávám tu sám  
mezi lidmi sám  
na svém útesu.

Stůl a židlí pár,  
skříně čísi dar  
a zdi holý zdobí svými stíny.  
Na okenní rám  
znovu usedám  
pátrám v tvářích kdo ví, co mi schází.

Sedávám tu sám  
mezi lidmi sám  
na svém útesu.

Tak zaklepej  
u mých dveří,  
pojď dál,  
volám ti vstříc,  
Třeba si toulavej kluk,  
o smutku víc ani muk,  
společných témat je dost  
a tak vítej k nám, jsi můj host.

Pátek právě byl,  
někdo zazvonil,  
řeku z břehů hnál proud kolem oken.  
Dívka vstoupila,  
vlasy zlatý krůpěj,  
průvan z čela jí svál.

Ani zmínky co tu dělá,  
co ví,  
co že čeká,  
co smí  
na mém útesu.

Viděla prý  
za mým oknem  
svou tvář  
zoufalou tvář.

Bolavou opuštěním,  
nemocnou teskným sněním,  
rozbitou kamením skal,  
kde jsem prý vzal sílu,  
než vše sám.

Tobě nevadí stůl,  
židlí pár,  
skříně, co jsou čísi dar,  
holý zdi ozdobný tvar,

líbajících stínů blízko nás.

Pojď dál,  
ty jsi má kouzelná,  
má nádherná,  
má úžasná  
má Madlén.